

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **Ing. I. B.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2017, č. j. MSK 93821/2016, ve věci přestupku,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou dne 8. 3. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 2. 1. 2017, č. j. MSK 93821/2016, sp. zn. DSH/20615/2016/Kys. Svou žalobu odůvodnil tím, že v zákoně není opora pro tvrzení, že řídil jízdní kolo ve stavu vylučujícím řízení nemotorového vozidla. Nelze dovozovat, že pravidla, která platí pro řidiče motorových vozidel (byť ani pro řidiče motorových vozidel není hranice 1 promile zákonem stanovena), platí bezpochyby pro cyklistu, který je ještě nucen udržovat rovnováhu, přičemž jiný úředník může aktivitu při jízdě na kole hodnotit jako zvýšení čílosti lepším okysličováním a tím určit hranici 3 promile. Uvedl, že kdyby byl ve stavu vylučujícím udržet rovnováhu, na kole by jet nemohl, neboť nemá přimontovaná vyrovnávací kolečka. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného považuje za pochybné, ne-li přímo zlovolné, a rozhodnutí žalovaného, i správního orgánu prvního stupně, za nezákonná. Vedle zrušení rozhodnutí žalovaného požaduje i stanovení náhrady za duševní útrapy způsobené úmyslnou šikanou ze strany úředníků, kteří ve věci rozhodovali, a to ve výši 50.000 Kč. Dále požaduje vrátit pokutu ve výši 26.000 Kč a uhradit částku 3.000 Kč za soudní poplatek za podání správní žaloby.

[2] Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 28. 3. 2017 odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 8. 2016, č. j. 10 As 137/2016 – 37 a judikaturu v něm uvedenou, zejména rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2010, sp. zn. 4Tz 106/2009. Z něj vyplývá, že obecně uznávaná hranice jednoho promile alkoholu v krvi, která je rozhodná pro posouzení stavu vylučující způsobilost, je stejná pro řidiče motorových i nemotorových vozidel, přičemž žalobce tuto hranici překročil značnou měrou, o kvalifikaci jeho jednání jako přestupku podle § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu tak podle žalovaného není pochyb.

[3] U jednání dne 10. 10. 2017 strany setrvaly na svých stanoviscích, žalobce dále poukázal na nedodržení třicetidenní zákonné lhůty k projednání odvolání s tím, že kdyby úředníci vyhotovovali rozhodnutí stručnější, měli by více času a rozhodovali by tak v třicetidenní lhůtě. Žalovaný k námitce ohledně nedodržení třicetidenní lhůty oponoval tím, že jednak tato námitka byla vznesena po lhůtě pro podání žaloby a jednak se jedná o lhůtu pořádkovou, jejíž překročení nemá vliv na zákonnost vydání rozhodnutí.

[4] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou.

[5] Z obsahu správního spisu soud zjistil, že Magistrát města Ostravy vydal dne 1. 6. 2016 rozhodnutí č. j. SMO/206990/16/DSČ/Mas, jímž uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., kterého se měl dopustit úmyslně tím, že dne 27. 3. 2016 ve 22:40 hodin v Ostravě-Moravské Ostravě, po chodníku při ulici Sokolská třída, za vozovnou trolejbusů, ve směru jízdy k ulici Muglinovské, řídil jízdní kolo ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil požitím alkoholického nápoje. Kalibrovaným dechovým analyzátozem byla zjištěna hladina alkoholu ve výši 1,72 g/kg, po odečtu odchylky, která představuje pesimistickou hodnotu přepočtového faktoru a maximální hodnotu nepřesnosti přístroje, byla jako nejnižší hodnota alkoholu stanovena 1,42 g/kg alkoholu v krvi. Tímto jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. (*první výrok citovaného rozhodnutí*). Dále uznal žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., kterého se měl dopustit úmyslně tím, že výše uvedeného dne a hodiny na identickém místě užil chodník, i když jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku užívat, čímž porušil § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. (*druhý výrok rozhodnutí*). Dále uznal žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., kterého se měl dopustit úmyslně tím, že výše uvedeného dne a hodiny na identickém místě, jako cyklista, nesplnil svou povinnost a neužil k jízdě na vozovce zřízený jízdní pruh pro cyklisty, čímž porušil § 57 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. (*třetí výrok rozhodnutí*) a za výše specifikované přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 25.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný tak, že jej zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[6] Soud přezkoumal žalobu a zabýval se jediným žalobcem specifikovaným žalobním bodem, který je zaměřen na první výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, podaným v zákonné lhůtě (§71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s.ř.s.). Žalobce jím zpochybňuje hranici jednoho promile alkoholu v krvi, která je rozhodná pro posouzení skutku jakožto řízení vozidla ve stavu vylučujícím způsobilost podle § 125c odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“).

[7] Dle ust. § 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. *pro účely tohoto zákona účastník provozu na pozemních komunikacích je každý, kdo se přímým způsobem účastní provozu na pozemních komunikacích*, dle písm. d) věta před středníkem *řidič je účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj* a dle písm. h) *nemotorové vozidlo je přípojně vozidlo a vozidlo pohybující se pomocí lidské nebo zvířecí síly, například jízdní kolo, ruční vozík nebo potahové vozidlo*. Žalobce řídil jízdní kolo, byl tedy účastníkem provozu na pozemních komunikacích řídícím nemotorové vozidlo, a z tohoto důvodu měl povinnost dodržovat základní podmínky provozu na pozemních komunikacích definované v zákoně č. 361/2000 Sb., včetně specifických povinností cyklisty. V § 3 odst. 1 věty první zákona č. 361/2000 Sb. je výslovně stanoveno, že *se provozu na pozemních komunikacích nesmí účastnit osoba, která by vzhledem k věku nebo ke sníženým tělesným nebo duševním schopnostem mohla ohrozit bezpečnost tohoto provozu*. Žalobce porušil své povinnosti, které pro něj plynou ze zákona č. 361/2000 Sb., neboť jel na jízdním kole ve stavu, kdy jeho tělesné a duševní schopnosti byly sníženy v důsledku požití alkoholického nápoje. U žalobce hladina alkoholu v jeho krvi dosáhla výše 1,72 g/kg, resp. po odečtu odchylky, výše 1,42 g/kg. V důsledku takto naměřené hladiny alkoholu v krvi žalobce byl způsobilý ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Soud dává zapravdu žalobci, že zákon nestanoví výši hladiny alkoholu v krvi, po jejímž dosažení by došlo ke stavu vylučujícím řízení nemotorového vozidla, avšak tato hranice je dlouhodobě stanovena judikaturou. Realizace práva ve společnosti se neobejde bez interpretace práva, přičemž významnou úlohu sehrávají právě vyšší soudy, jejich výklad práva je určen mimo jiné i ke sjednocování rozhodovací činnosti soudů. V souzené věci soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2010, sp. zn. 4 Tz 106/2009, podle něhož *pokud cyklista požije alkohol, jehož hladina v krvi se pohybuje přes jedno promile, je jeho duševní schopnost snížena (v intencích ustanovení § 3 odst. 1 citovaného zákona) a není schopen bezpečné jízdy na kole*. Stav ovlivnění alkoholem se promítá právě v neočekávaných situacích silničního provozu, kdy znemožňuje cyklistovi správnou a zejména včasnou reakci (k výši hladiny alkoholu v krvi srov. i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2007, sp. zn. 5 Tdo 874/2007). Na tento závěr navazuje i další rozhodnutí, např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2016, č. j. 10 As 137/2016 – 37, který uvedl, že *jsou-li řidičovy tělesné nebo duševní schopnosti sníženy v důsledku požití alkoholického nápoje, není z hlediska naplnění skutkové podstaty posuzovaného přestupku rozhodné, zda se jedná o cyklistu nebo o řidiče motorového vozidla*. Krajský soud nemá důvod se v dané věci odchýlit od ustálené judikatury a s uvedenými závěry se plně ztotožňuje a zdůrazňuje, že pro porušení povinností plynoucích pro žalobce ze zákona č. 361/2000 Sb., postačí možnost ohrožení bezpečnost provozu, kterou žalobce způsobil již tím, že řídil jízdní kolo ve stavu ovlivněném požitím alkoholu, přičemž

hladina alkoholu v krvi výrazně přesáhla judikatorně stanovenou hranici jednoho promile a je nerozhodné, zda se žalobce pohybuje v daném okamžiku přímo po vozovce nebo po chodníku. Správní orgán prvního stupně tak správně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., neboť řídil vozidlo ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil požitím alkoholického nápoje. Žalobcovu námitku týkající se polemiky nad zvýšením čilosti cyklisty po požití alkoholu a tím lepším okysličováním, soud považuje za ničím nepodloženou a zcela účelovou, stejně tak připomínku žalobce, že kdyby byl ve stavu vylučujícím udržet rovnováhu, na kole by jet nemohl, neboť nemá přimontovaná kolečka.

[8] K nově tvrzené námitce u jednání soudu dne 11. 10. 2017 ohledně nerovnosti před zákonem, jestliže správní orgán nedodržel třicetidenní lhůtu k projednání odvolání, soud nepřihlédl, neboť rozšířit žalobu o žalobní bod lze jen ve lhůtě pro podání žaloby, tj. v dané věci ve lhůtě 2 měsíců po doručení písemného vyhotovení správního rozhodnutí.

[9] Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Soud se nezabýval návrhem na přiznání částky ve výši 50.000 Kč za způsobené duševní útrapy úmyslnou šikanou ze strany rozhodujících úředníků, neboť ve správním soudnictví soud pouze přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí. Event. nemajetkové újmy se žalobce může domáhat v řízení podle občanského soudního řádu, nikoliv v řízení ve správním soudnictví.

[10] O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšný žalovaný se tohoto práva výslovně vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 11. října 2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně